

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 13S/180/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3014200626
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandáček
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3014200626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Mandáčka a sudcov JUDr. Evy Vékonyovej a JUDr. Juraja Floroviča v právnej veci žalobcu H. S., U. XXX, J. S., právne zastúpeného JUDr. Jánom Kanabom, advokátom, so sídlom Trenčín, J. Zemana 101, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/233644/2014/Ne zo dňa 27. júna 2014, takto

rozhodol:

Krajský súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania v záhlaví tohto rozsudku označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým nebolo vyhovené jeho odvolaniu a bolo potvrdené rozhodnutie Colného úradu Trenčín zn. 1096663/1/172618/2014 zo dňa 4.4.2014. Potvrdeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobcovi podľa § 68 ods. 2 zák.č. 563/2009 Z.z. určený základ spotrebnej dane z liehu za zdaňovacie obdobie 25.10.2012 v množstve 4,1276 hektolitrov 100 % alkoholu a vyrubil žalobcovi daň v sume 4457,48 eur, nakoľko žalobcovi vznikla daňová povinnosť na spotrebnej dani z liehu podľa ust. § 10 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z. ako osobe povinnej zaplatiť daň podľa ust. § 11 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z., pretože nevedel preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja, ktorý bol u neho zistený pri domovej prehliadke vykonanej dňa 25.10.2012.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí k obrane žalobcu uviedol, že darovacia zmluva zo dňa 1.3.1987, ktorou mal otec žalobcu žalobcovi a jeho trom synom darovať alkohol (slivovicu, jabĺčkovicu, marhuľovicu a repák) v celkom množstve 600 litrov nepovažoval za doklad preukazujúci nadobudnutie vlastníctva zaisteného alkoholu, a to s poukazom na skutočnosť, že samotný žalobca začal tvrdiť, že časť liehu získal od otca darovaním až rok po zaistení tohto liehu a vtedy aj predložil doklad, ktorý má toto darovanie preukazovať. Za týchto okolností hodnovernosť tohto dokladu znižuje skutočnosť, že na ňom nie je overený podpis darcu. Taktiež bolo u žalobcu nájdené funkčné zariadenie na výrobu liehu, na ktorom bolo možné vyrobiť lieh, ktorý sa u žalobcu našiel. Okrem toho predmetom darovania mal byť aj tzv. repák, teda lieh vyrobený z repy, pričom však v čase od 1.4.1964 legálna výroba liehu v legálnych páleniciach mohla byť vyrobená len z ovocia a jeho odpadov, nie z cukrovej repy. Je zrejmé, že ak by aj bol žalobcovi takýto lieh darovaný v roku 1987 nemohol byť legálne vyrobený.

Žalobca napadol rozhodnutie žalovaného včas podanou žalobou. Poukázal na to, že pri domovej prehliadke, ktorá sa týkala jeho synov ako príslušníkov policajného zboru, bol zaistený v demižónoch a fľašiach rôznych alkoholov v celkovom množstve 865 l, a to slivovica, jablkovica, marhuľovica a repák, ako

aj staré destilačné zariadenie na výrobu liehu. Všetok nájdený alkohol a zariadenie zostalo v dome po nebohom otcovi, ktorý v tomto dome býval až do svojej smrti v roku 1992.

Poukázal na to, že správnym orgánom predložil darovaciu zmluvu vlastnoručne napísanú jeho otcom, z ktorej vyplýva, že alkohol páčil nebohý otec z vlastnej úrody v štátnych páleniciach v Bošáci, Moravskom Lieskovom Kálnici a Dolnom Srní. Uvedená zmluva nebola správnymi orgánmi akceptovaná, a to napriek tomu, že zákon nevyžaduje pri darovaní hnuiteľných vecí overovanie podpisov. Napriek tomuto dokladu žalovaný vo svojom rozhodnutí tvrdil, že nevedel preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia alkoholu, ktorý bol zaistený pri domovej prehliadke.

Žalobca poukázal na to že okrem tejto zmluvy predložil správnym orgánom aj vyskladňovacie listy č. 005490 a 005489 zo dňa 1.12.1982 na 34 litrov slivovice, z ktorých evidentne vyplynulo, že išlo o lieh pálený v štátnych páleniciach.

Namietal, že za alkohol získaný darom pred viac ako 27 rokmi nie je možné vyrubiť spotrebnú daň z liehu, lebo nárok na zaplatenie dane je premičaný. Záverom uviedol, že nebol vlastníkom zariadenia na pálenie alkoholu a opakovane zdôraznil, že alkohol mu bol darovaný jeho otcom, čo bolo preukázané darovacou zmluvou.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe zopakoval svoje argumenty vyjadrené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že žalobca nevedel relevantným spôsobom preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu zaisteného pri domovej prehliadke dňa 25.10.2012 v súlade so zákonom č. 530/2011 Z.z. a z tohto dôvodu mu vznikla daňová povinnosť v zmysle ust. § 10 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z.z., ktorú si však nesplnil. Na základe uvedeného colný úrad pristúpil k určeniu dane na základe podľa pomôcok, o čom dňa 31.1.2014 protokol. Colný úrad následne dňa 4.4.2014 vydal rozhodnutie o vyrubení dane č. 1096663/1/172618/2014. Žalovaný zopakoval, že doklady predložené žalobcom nemožno považovať za relevantné doklady preukazujúce pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného liehu v súlade so zákonom, nakoľko odbornou expertízou vzoriek odobratých práve so žalobcom označených demižónov bolo preukázané, že nejde v celom rozsahu zaisteného liehu o slivkový destilát, ako tvrdil žalobca.

Pokiaľ ide predloženú darovaciu zmluvu, žalovaný poukázal na to, že overenie jej autenticity nie je vzhľadom na uplynutie dlhého času a úmrtie darcu možné. Pochybnosti o jej autenticite by mohlo odstrániť práve overenie podpisu konajúcej osoby u notára. Takáto nemožnosť overenia autenticity a pravosti takejto darovacej zmluvy je na dôkaznú škodu žalobcu, ktorý nesie v tejto veci dôkazné bremeno v zmysle ust. § 10 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z.. Okrem toho dôveryhodnosť uvedeného dôkazu spochybňuje aj skutočnosť, že u žalobcu bolo zaistené aj funkčné výrobné zariadenie na výrobu liehu, na ktorom bolo možné vyrobiť lieh, ktorý sa nachádza u žalobcu. Poukázal na to, že predmetom tejto zmluvy je aj tzv. repák, ktorý mal byť vypálený v štátnych páleniciach. Z ust. § 1 ods. 1 vyhl. Ministerstva potravinárskeho priemyslu o pestovateľskom pálení č. 12/1964 Zb. účinnnej od 1.4.1964 vyplýva, že legálna výroba destilátu v legálnych páleniciach bola povolená výlučne len z ovocia a jeho odpadov, nikdy nie z cukrovej repy, z čoho je zrejmé, druh liehu zabezpečený žalobcovi nemohol byť nikdy legálne vyrobený a teda z neho ani nemohla byť odvodené spotrebná daň z liehu. Taktiež žalovaný považoval za dôležité, že žalobca existenciu tohto dôkazu nespomenul a ako dôkaz nepredložil ani počas ústneho pojednávania, ktoré sa konalo dňa 19.3.2013, teda takmer 5 mesiacov po zaistení liehu pri domovej prehliadke. Na tomto pojednávaní žalobca predložil len 2 vyskladňovacie listy z pestovateľskej pálenice Moravské Lieskové ako nadobúdacie doklady k 34 litrom slivovice, pričom k ostatnému zabezpečenému liehu sa žalobca vyjadril v tom zmysle, že ho nadobudol po otcovi, ktorý ho získal po jarmokoch a výrobou v legálnych páleniciach, keď doklady o vyrobení tohto liehu sa nezachovali, pričom sa to malo udiť pred viac ako 10 rokmi. Taktiež túto darovaciu zmluvu nepredložil ani vtedy, keď ho colný úrad výzvou zo dňa 19.9.2013 vyzval na podanie daňového priznania a zaplatenie dane. Existenciu takéhoto dokladu spomenul po prvýkrát až vo vyjadrení zo dňa 11.3.2014, teda takmer 1,5 roka od zaistenia liehu. Uvedená skutočnosť taktiež skôr potvrdzujú účelovosť argumentácie žalobcu, ako jej pravdivosť.

Okrem toho žalovaný poukázal na to, že žalobca na ústnom pojednávaní do zápisnice uviedol, že išlo o zdedený lieh, ktorý ale nebol predmetom dedičského konania, pričom žalobca až neskôr prišiel s novou argumentáciou o darovaní liehu, čo je evidentný rozpor v argumentačných tvrdeniach žalobcu.

Záverom zdôraznil, že v daňovom konaní leží dôkazné bremeno na daňovom subjekte, čo okrem vyššie uvedeného citovaného ust. § 10 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z. pre daný prípad, vo všeobecnosti pre daňové konanie vyplýva aj z ust. § 24 ods. 1 zák.č. 563/2009 Z.z. pričom pre unesenie dôkazného bremena daňovým subjektom je rozhodujúce preukázať tvrdené skutočnosti tak, aby boli objektívne nevyvrátiteľné.

Krajský súd v Trenčíne ako orgán, v ktorého právomoci je preskúmanie zákonnosti napádaných rozhodnutí (§ 7 ods. 2 O.s.p.), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie (§ 246 ods. 1 O.s.p., § 246a ods. 1 veta druhá O.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu v čase vydania napadnutých rozhodnutí (§ 250i ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia a postup správneho orgánu podľa § 247 ods. 1 O.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobách (§ 249 ods. 2 O.s.p.), pričom rozsahom a dôvodmi žaloby je súd v správnom súdnictve viazaný (§ 250j ods. 3 O.s.p. argumentum a contrario). Po zistení, že žaloba bola podaná oprávnenou osobou (§ 250 ods. 2 O.s.p.) zastúpenou advokátom (§ 250a O.s.p.) v zákonnej lehote (§ 250b ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré môže byť premetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 2, § 248 O.s.p.), Krajský súd v Trenčíne vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250g ods. 1 O.s.p.), a po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu dospel Krajský súd v Trenčíne jednohlasne k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1100902/ 233644/2014/Ne zo dňa 27. júna 2014, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Colného úradu Trenčín zn. 1096663/1/172618/2014 zo dňa 4.4.2014. Potvrdeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobcovi podľa § 68 ods. 2 zák.č. 563/2009 Z.z. určený základ spotrebnej dane z liehu za zdaňovacie obdobie 25.10.2012 a bola vyrubená žalobcovi daň v sume 4457,48 eur, na tom základe, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť na spotrebnej dani z liehu podľa ust. § 10 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z. ako osobe povinnej zaplatiť daň podľa ust. § 11 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z. z dôvodu, že nevedel preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja, ktorý bol u neho zistený pri domovej prehliadke vykonanej dňa 25.10.2012.

Z administratívneho spisu bolo zistené, že v rodinnom dome, ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalobcu bola vykonaná na základe príkazu sudcu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 25.10.2012 domová prehliadka. Pri tejto prehliadke žalobca a jeho synovia podľa zápisníc o vydaní veci vydali podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku lieh v demižónoch, plastových a sklenených fľašiach v celkovom objeme 860,5 litra. Na niektorých demižónoch bolo označenie „repák 2012, slivovica 2012, hruška 2011 a 2012, marhuľa 2012“. Súčasne žalobca vydal zariadenie na výrobu liehu. Z takto zaisteného liehu boli odobraté vzorky, ktoré boli zaslané na expertízu do Colného úradu Bratislava. Podľa protokolov o výsledkoch expertízy išlo pri zaistenom liehu o 309,5 litra destilátu z ovocia a 551 litra destilátu z repy.

Vyšetrovateľ Policajného zboru oznámil dňa 19.2.2013 colnému úradu, že žalobca vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní ako svedok, pričom sa vo svojej výpovedi prihlásil k vlastníctvu liehu zaistenému aj od osôb H. a H. S. (synovia žalobcu) a k spôsobu nadobudnutia liehu sa odmietol vyjadriť s poukazom na ust. § 130 ods. 2 Trestného zákona, teda z dôvodu, že by si svojou výpoveďou mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania.

Na ústnom pojednávaní dňa 19.3.2013 podal žalobca Colnému úradu Trenčín vysvetlenie ohľadom pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu, pričom uviedol, že zopakoval, že je jeho vlastníkom a nadobudol ho po svojom otcovi. Tento lieh nebol predmetom dedičského konania. Výslovne uviedol, že všetok lieh je jeho, a to napriek tomu, že jeho časť bola nájdená u jeho synov. Vysvetlil, že ho tam umiestnil po tom, ako ho mal prvotne na povale, kde bolo veľmi teplo, čo nie je pre liehoviny dobré. Žalobca predložil len dva nadobúdacie listy č. 005489 a 005490 zo dňa 1.12.1982, ktorými preukazoval, že jeho otec a strýko Štefan vyrobili lieh v objeme 34 litrov v pálenici Moravské Lieskové, pričom tento lieh po nich následne zdedil. Otec mal získať lieh na jarmokoch a pálení v legálnych páleniciach. Žalobca vylúčil, že by lieh niekedy predával. Podľa jeho tvrdenia ho šetril pre jeho vnúčence na ich svadby a do jeho zbierky vzácných liehovín. Žalobca označil dva konkrétne demižóny, v ktorých by sa mal nachádzať destilát z pálenia, ktoré preukazoval vyskladňovacími listami.

Colný úrad následne v dokumente zo dňa 31.7.2013 k predloženým vyskladňovacím listom uviedol, že tieto nie je možné stotožniť s liehom určeným žalobcom, nakoľko údaje z vyskladňovacích listov nekorešponujú s údajmi z výsledkov odborných expertíz. V jednom prípade ide na základe expertízy o lieh pôvodom z repy, pričom stupňovitosť je 52,22 % a v druhom prípade by mohlo ísť o slivovicu avšak s nameranou stupňovitosťou 49,74 %, pričom na vyskladňovacích listoch je stupňovitosť 56,5 %.

Dňa 19.9.2013 vyzval colný úrad žalobcu na podanie daňového priznania podľa § 15 ods. 2 zák.č. 563/2009 Z.z. a zaplatenie spotrebnej dane. Na uvedenú výzvu reagoval žalobca listom zo dňa 3.10.2013, v ktorom žiadal odklad povinnosti podať daňové priznanie z dôvodu, že by mal byť upresnený zoznam liehu uvedený v zoznamoch, ktoré tvorili prílohu k výzve s liehom, ktorý bol u neho zaistený.

Rozhodnutím č. 1096663/1/523590/2013 zo dňa 30.10.2013 colný úrad zamietol žiadosť žalobcu o predĺženie lehoty na podanie daňového priznania, nakoľko dôvody, ktoré daňový subjekt v žiadosti uviedol nie je možné považovať za relevantné a dôvodné. Súčasne mu listom oznámil, že mu márne uplynula lehota na podanie priznania a daň bude určená podľa pomôcok.

Dňa 31.10.2014 bol spísaný Protokol o určení dane podľa pomôcok, ktorý žalobca a jeho právny zástupca odmietli podpísať. V uvedenom protokole je konštatované, že na základe záverov vyšetrovania orgánu činného v trestnom konaní, zistení Colného úradu Trenčín, stanice Colného úradu Trenčín, správca dane uzavrel, že žalobcovi dňa 25.10.2012 vznikla daňová povinnosť podľa ust. § 10 ods. 2 písm. a) zák.č. 530/2011 Z.z., nakoľko bola u neho zistená držba liehu, ku ktorému daňový subjekt nevedel preukázať pôvod alebo spôsob jeho nadobudnutia v súlade so zákonom. Pri určení dane podľa pomôcok správca dane prihliadal na výpoveď daňového subjektu, zapísanú v zápisnici o ústnom pojednávaní dňa 19.3.2013, na ktorom žalobca v prítomnosti svojho právneho zástupcu uviedol, že lieh nadobudol po otcovi a v rozsahu nadobúdacích listov zo dňa 1.12.1982 aj po strýkovi T.. Správcovi dane predložil na preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu len vyššie uvedené dva vyskladňovacie listy zo dňa 1.12.1982 a označil dva demižóny, v ktorých sa má nachádzať slivkový destilát, ktorý má byť destilátom uvedeným na predmetných vyskladňovacích listoch. Podľa výsledkov expertízy však bol však destilát z jedného demižónu vyrobený z repy a ten z druhého demižónu mohol byť vyrobený z ovocia. Predložené doklady preukazujú výrobu slivkového destilátu jedným výrobným procesom, následne rozdeleného na polovicu pre odberateľov J. S. a T. S., na rozdiel od liehu nachádzajúceho sa v označených demižónoch, ktorý podľa výsledkov laboratórnych skúšok svojim pôvodom kvasu nie je totožný a dokonca lieh v jednom demižóne bol vyrobený z iného druhu kvasu ako ovocného. Na základe uvedeného správca dane konštatoval, že vyskladňovacie listy nie je možné považovať za doklady preukazujúce pôvod a spôsob nadobudnutia liehu označeného samotným žalobcom v demižónoch.

Vzhľadom na uvedené, správca dane na základe jemu dostupných informácií určil za deň vzniku daňovej povinnosti deň 25.10.2012 a vychádzal z množstva liehu v hl.a 4,1273 x 1080/hl.a. Takto bola určená daň v sume 4457,48 eur.

K predmetnému protokolu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie, v ktorom po prvýkrát spomenul existenciu darovacej zmluvy, ktorou mal v roku 1987 nadobudnúť od svojho otca alkohol v celkovom množstve 600 litrov. Uviedol, že darovaciu zmluvu predložil v trestnom konaní, ktoré sa proti nemu viedlo. Na uvedené vyjadrenie správca dane neprihliadal, nakoľko nebolo doručené elektronickými prostriedkami.

Dňa 2.4.2014 bola správcom dane doručený zo spisového materiálu vedeného v trestnej veci žalobcu fotokópia rukou písaného dokladu. Z jeho obsahu vyplýva, že ide o vyhlásenie J. S. zo dňa 1.3.1987, podľa ktorého sa rozhodol darovať svojmu synovi (žalobcovi) a jeho trom synom každému po 150 litrov domácej slivovice, jabĺčkovice, marhuľovice a repák v rôznych nádobách a demižónoch. Tento alkohol mal byť pálený z úrody J. S. v pálenici v Bošáci, Moravskom Lieskovom, Dolnom Srní a Kálnici.

Následne prvostupňový správny orgán rozhodol, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť podľa § 10 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z.z. zo základu dane 4,1273 hektolitrov 100 % alkoholu a vyrubil mu spotrebnú daň z liehu vo výške 4457,48 eur. V uvedenom rozhodnutí správca dane zopakoval dôvody pre ktoré nie je možné akceptovať predložené vyskladňovacie listy v zmysle jeho záverov vyslovených v protokole o určení dane podľa pomôcok. K dokladu, ktorý vyhodnotil ako darovaciu zmluvu uviedol, že tento doklad nebol zaevidovaný na matrike alebo notára a pre potreby trestného konania

nebola preverovaná autentickosť písma a pravosť podpisu. Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím na doterajšie vyjadrenia žalobcu a zistenia správcu dane nejde o doklad preukazujúci pôvod a spôsob nadobudnutia liehu v zmysle zák.č. 530/2011 Z.z..

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Pokiaľ ide vyskladňovacie listy stotožnil sa s dôvodmi správcu dane, pre ktoré neboli považované za hodnoverný doklad o pôvode a spôsobe nadobudnutia liehu. Taktiež doklad, ktorý mal preukazovať darovanie 600 litrov alkoholu otcom žalobcu nepovažoval za hodnoverný, vzhľadom na to, že bol predložený až 1,5 roka od zaistenia alkoholu, žalobca mal destilačné zariadenie, na ktorom bolo možné zaistený alkohol vyrobiť a boli tu argumentačné protirečenia vo vyjadreniach samotného žalobcu.

Po vydaní napadnutého rozhodnutia bola právoplatne skončená trestná vec žalobcu, keď rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 1T/18/2014-230 zo dňa 12.1.2014, v spojení s uznesením krajského súdu č.k. 23To/43/2015-254 zo dňa 7.9.2015 bol žalobca uznaný za vinného z prechovávanía zariadenia na výrobu liehu, čím spáchal prečin neoprávnenej výroby liehu podľa § 253 ods. 2 Trestného zákona. Súčasne bol žalobca oslobodený spod obžaloby v časti spáchania trestného činu neoprávnenej výroby liehu podľa § 253 ods. 1 Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

Súd je toho názoru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav, urobili z neho správne skutkové závery a vec správne právne posúdili.

Podľa § 10 ods. 1 zák.č. 530/2011 Z.z. daňová povinnosť, ak § 22, 26, 28 až 31, 49, 63, 64 alebo § 66 neustanovuje inak, vzniká uvedením alkoholického nápoja do daňového voľného obehu dňom

- a) vydania alkoholického nápoja osobe, ktorá nie je oprávnená odoberať alkoholický nápoj v pozastavení dane,
- b) vlastnej spotreby alkoholického nápoja v daňovom sklade,
- c) prijatia alkoholického nápoja oprávneným príjemcom prepraveného na daňové územie v pozastavení dane,
- d) zistenia odcudzenia alkoholického nápoja v pozastavení dane alebo alkoholického nápoja oslobodeného od dane,
- e) zistenia chýbajúceho alkoholického nápoja
  1. v pozastavení dane okrem alkoholického nápoja uvedeného v § 7 ods. 2 písm. c) a d),
  2. oslobodeného od dane okrem množstva alkoholického nápoja pripadajúceho na výrobné straty, manipulačné straty, dopravné straty a na prirodzené úbytky, ak sú tieto straty uznané colným úradom, pričom takto uznané straty pri alkoholickom nápoji, ktorým je lieh, nesmú byť vyššie, ako sú normy strát liehu ustanovené osobitným predpisom, 15) ako aj množstva alkoholického nápoja nenávratne zničeného v dôsledku nehody, havárie, technologickej poruchy alebo vplyvom vyššej moci, ak sú tieto straty uznané colným úradom na základe úradného zistenia a potvrdenia,
- f) vyňatia alkoholického nápoja z pozastavenia dane iným spôsobom, ako je uvedený v písmenách a) až e),
- g) vyrobenia alkoholického nápoja mimo pozastavenia dane, okrem prepracovania zahraničného tovaru v colnom režime aktívny zušľacht'ovací styk a okrem získania liehu regeneráciou užívateľským podnikom podľa § 9 ods. 18, ak takto získaný lieh použije užívateľský podnik na účely oslobodené od dane v súlade s vydaným odberným poukazom,
- h) prijatia colného vyhlásenia na prepustenie alkoholického nápoja do voľného obehu, 4) ak na takéto prepustenie nenadväzuje pozastavenie dane,
- i) vzniku colného dlhu iným spôsobom ako podľa písmena h),
- j) prijatia alkoholického nápoja osobou uvedenou v § 32 ods. 2 alebo ozbrojenými silami iných štátov, ktoré sú stranami Severoatlantickej zmluvy a ich civilinými zamestnancami, na použitie v súvislosti s aktivitami podľa medzinárodnej zmluvy, 19) ak na takéto prijatie nenadväzuje oslobodenie od dane podľa § 7 ods. 2 písm. f).

Podľa § 10 ods. 2 zák.č. 530/2011 Z.z. daňová povinnosť vzniká aj dňom

- a) zistenia alkoholického nápoja, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u osoby, ak táto osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným,
- b) dodania alebo dňom použitia alkoholického nápoja oslobodeného od dane na iný ako určený účel.

Podľa § 10 ods. 3 zák.č. 530/2011 Z.z. za deň zistenia skutočností podľa odseku 1 písm. d) a e) a odseku 2 písm. a) sa považuje deň, keď tieto skutočnosti zistil colný úrad.

Podľa § 11 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z.z. platiteľom dane pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 10 ods. 2 je osoba, ktorá

- a) nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným,
- b) dodala na použitie alebo použila alkoholický nápoj oslobodený od dane na iný ako určený účel.

Podľa § 12 ods. 3 zák.č. 530/2011 Z.z. platiteľ dane neuvedený v odseku 2 je povinný podať colnému úradu daňové priznanie najneskôr do troch pracovných dní nasledujúcich po dni vzniku daňovej povinnosti a v rovnakej lehote zaplatiť daň, ak sa v odsekoch 2, 4 a 7, § 9, 15, 19, 22, 26, 28 až 31, 49, 63, 64 alebo § 66 neustanovuje inak.

Podľa § 48 ods. 1 písm. a) zák.č. 563/2009 Z.z. správca dane zistí základ dane a určí daň podľa pomôcok, ak daňový subjekt ak nepodá daňové priznanie ani na výzvu správcu dane.

Podľa § 49 ods. 1 zák.č. 563/2009 Z.z. o určení dane podľa pomôcok správca dane vyhotoví protokol o určení dane podľa pomôcok, ktorý doručí daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie. Na obsah tohto protokolu sa primerane vzťahuje § 47. Súčasťou protokolu o určení dane podľa pomôcok je aj súpis pomôcok, na základe ktorých správca dane určil daň.

Podľa § 74 ods. 5 zák.č. 563/2009 Z.z., ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok, skúma odvolací orgán dodržanie zákonných podmienok na použite § 48. Ak odvolací orgán zistí, že tieto zákonné podmienky boli dodržané, odvolaniu nevyhovie a napadnuté rozhodnutie potvrdí.

Krajský súd v Trenčíne sa podrobne oboznámil so skutkovým a právnym stavom súdnej veci, so súdnym, ako i s administratívnym spisom a konštatuje, že žalovaný a správca dane v rámci svojho rozhodovacieho procesného postupu postupovali v súlade so zákonom, spotrebnú daň vyrubili žalobcovi dôvodne a s námietkami žalobcu sa žalovaný (správny orgán II. stupňa) dôsledne, logicky a vyčerpávajúco vysporiadal.

V predmetnej veci je nesporné, že by domovej prehliadke dňa 25.10.2012 bol zaistený lieh v rôznych nádobách v objeme 860,5 litra. Na niektorých demižónoch bolo označenie „repák 2012, slivovica 2012, hruška 2011 a 2012, marhuľa 2012“. Zaistený lieh podľa odborných expertíz predstavoval v objeme 309,5 litra destilát z ovocia a v objeme 551 litra destilát z repy.

Žalobca bol ohľadne pôvodu a spôsobu nadobudnutia tohto liehu vypočutý aj v trestnom konaní, a to ako svedok. Po zákonnom poučení potvrdil, že všetok zaistený lieh je jeho. K spôsobu jeho nadobudnutia sa odmietol vyjadriť s poukazom na ust. § 130 ods. 2 Trestného poriadku, teda z dôvodu, že by si svojou výpoveďou mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania. Skutočnosť, že je vlastníkom celého zaisteného množstva liehu zopakoval aj na ústnom pojednávaní konanom dňa 19.3.2013. pred správcou dane uviedol, že tento v celom rozsahu nadobudol po svojom otcovi, pričom lieh nebol predmetom dedičského konania. Ako jediný dôkaz preukazujúci pôvod a spôsob nadobudnutia liehu predložil vyskladňovacie listy č 005490 a č.005489 zo dňa 1.12.1982, ktoré boli vystavené na meno J. S. (otec žalobcu) a T. S. (strýko žalobcu) na celkové množstvo 34 litrov slivovice. Žalobca označil konkrétne dva demižóny, v ktorých sa mal nachádzať destilát z týchto vyskladňovacích listov. Na základe expertízy však bolo zistené, že destilát z jedného demižónu bol vyrobený z repy a z druhého demižónu mohol byť vyrobený z ovocia. Predložené doklady preukazujú výrobu slivkového destilátu jedným výrobným procesom, následne rozdeleného na polovicu pre odberateľov J. S. a T. S.. Lieh nachádzajúci sa v žalobcom označených demižónoch však podľa výsledkov laboratórnych skúšok svojim pôvodom kvasu nie je totožný a dokonca lieh v jednom demižóne bol vyrobený z iného druhu kvasu ako ovocného. Na základe uvedeného žalovaný ako aj správa dane správne konštatovali, že predmetné vyskladňovacie listy nie je možné považovať za doklady preukazujúce pôvod a spôsob nadobudnutia liehu v objeme 34 litrov označeného samotným žalobcom.

Žalobca ďalej v trestnom konaní predložil doklad, ktorý mal napísať jeho otec J. S. dňa 1.3.1987. V uvedenom doklade, ktoré vyhodnotili orgány činné v trestnom konaní ako aj správne orgány ako darovaciu zmluvu (z obsahu však vyplýva, že nejde o dvojstranný právny úkon, ale o jednostranné vyhlásenie darcu o úmysle darovať) je uvedené, že otec žalobcu sa rozhodol darovať celkovo 600 litrov slivovice, jabĺčkovice, marhuľovice a repáku žalobcovi a jeho trom synom, každému rovným dielom, t.j. každému 150 litrov. Uvedený destilát mal byť pálený v legálnych páleniciach.

Uvedený dôkaz správne orgány vyhodnotili v súvislosti s ostatnými dôkazmi a vyjadreniami samotného žalobcu a správne ustálili, že ani tento doklad nie je možné považovať za dôkaz preukazujúci pôvod a spôsob nadobudnutia časti zaisteného liehu v objeme 600 litrov. V prvom rade žalovaný, ako aj správca dane správne zohľadnili skutočnosť, že žalobca do 11.3.2014 nikdy netvrdil, že by mal zaistený lieh získať darom. Naopak výslovne uviedol, že ho zdedil po otcovi, pričom nebol predmetom dedičského konania. Ak by aj nemal uvedený doklad v čase výpovede k dispozícii (na pojednávaní pred súdom uviedol, že ho našiel až neskôr), tak mu nič nebránilo, aby označil ako titul nadobudnutia liehu darovanie, pokiaľ išlo skutočne o spôsob akým tento lieh nadobudol. Žalobca tak však neučinil a taktiež (ešte v pozícii svedka) sa v trestnom konaní odmietol vyjadriť k pôvodu alkoholu a spôsobu jeho nadobudnutia z dôvodu, že by si tým mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania. Za tejto situácie sa javí predložený doklad ako nedôveryhodný vo vzťahu k preukázaniu pôvodu a spôsobu nadobudnutia zaisteného liehu, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že je v rozpore s iným tvrdením žalobcu, na ktorom trval počas celého administratívneho konania a to, že mu patrí všetok alkohol a to aj ten, ktorý bol zaistený u jeho synov. Okrem toho správne orgány poukázali na to, že predmetom darovania mal byť aj destilát vyrobený z repy tzv. repák, ktorý však podľa § 1 ods. 1 vyhl. Ministerstva potravinárskeho priemyslu o pestovateľskom pálení č. 12/1964 Zb. účinné od 1.4.1964 nemohol byť vyrobený legálne, tak ako to má vyplývať z predloženého dokladu. Podľa vyššie uvedenej vyhlášky bola totiž legálna výroba destilátu v páleniciach povolená výlučne len z ovocia a jeho odpadov, nikdy nie z cukrovej repy. Uvedený dokument nemá zásadnú vypovedaciu hodnotu aj s ohľadom na to, že z neho nie je možné zistiť žiadne konkrétne údaje, ktoré by umožňovali správnym orgánom stotožniť destilát, ktorý mal byť predmetom darovania so zaistením liehom (nie je zrejmé aký bol podiel jabĺčkovice, slivovice, marhuľovice a repáku na celkovom objeme alkoholu a na jednotlivých darovaných podieloch. Rovnako z gramatického vyjadrenia vyhlásenia nie je možné bez pochybností ustáliť, či k darovaniu skutočne došlo, či obdarovaný dar prijali). Správne orgány ďalej správne prihliadali na všetky okolnosti veci, vrátane skutočnosti, že u žalobcu bolo zaistené funkčné zariadenie na výrobu liehu, na ktorom bolo možné vyrobiť alkohol zaistený u žalobcu a za držanie, ktorého bol aj právoplatne odsúdený v trestnom konaní. Zo zápisníc orgánov činných v trestnom konaní pritom vyplynulo, že časť alkoholu v demižónoch bola označená ako „ repák 2012, slivovica 2012, hruška 2011 a 2012, marhuľa 2012„.

Na správnosti uvedených záverov nemá vplyv ani skutočnosť, že žalobca bol v trestnom konaní odsúdený len prechovávanie zariadenia na výrobu alkoholu a nie za prechovávanie väčšieho množstva liehu vyrobeného bez povolenia. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že podľa ustálenej judikatúry súd nie je viazaný oslobodzujúcim rozsudkom vydaným v trestnom konaní.

Súd poukazuje na to, že vo všeobecnosti zákon vychádza z koncepcie, že držiteľ liehu je povinný preukázať pôvod a spôsob jeho nadobudnutia. Taktiež na žalobcu dopadá takáto povinnosť, a preto bolo jeho povinnosťou v administratívnom konaní predložiť doklady a dokumentáciu, ktorá by relevantným spôsobom preukázala pôvod a spôsob nadobudnutia liehu, ktorý bol u neho zaistený, v súlade s touto zákonnou povinnosťou. V danom prípade ust. § 11 ods. 2 písm. a) zák. č. 530/2011 Z.z. spája s takýmto nepreukázaním pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu vznik daňovej povinnosti. Zákon vo vyššie uvedenom ustanovení výslovne stanovuje, že daňová povinnosť vzniká dňom zistenia držby liehu, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevie právnická alebo fyzická osoba preukázať. Z uvedeného je zrejmé, že zákon predpokladá, že je predovšetkým na danej osobe, aby správne orgánu požadované preukázala. Žalobca však toto svoje zákonom stanovené dôkazné bremeno neunesol a z tohto dôvodu mu vznikla daňová povinnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že žiadnym spôsobom nebol preukázaný pôvod a spôsob nadobudnutia zisteného liehu, teda ani to, že by bol nadobudnutý pred viac ako 10 rokmi, súd nepovažoval námietku žalobcu ohľadne zániku práva daň vyrubiť za bezpredmetnú.

Krajský súd v Trenčíne záverom konštatuje, že po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia a procesných postupov predchádzajúcich jeho vydaniu dospel k záveru, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 530/2011 Z.z.. Námiety žalobcu uvedené v žalobe súd vyhodnotil z vyššie uvedených dôvodov za nedôvodné. Krajský súd v Trenčíne v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p., ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len "v medziach žaloby") dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamieta.

Za použitia vyššie citovaného ustanovenia zákona súd vo výroku tohto rozsudku vyslovil, že krajský súd žaloby zamieta.

Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu súd nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§3 ods. 9 veta posledná zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia, písomne, cestou tunajšieho krajského súdu na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Podľa § 42 ods. 3 a § 205 ods. 1 O.s.p., pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.